

Maastricht, 5 maart 2023

Lieve Venus en Jupiter,

Ik struikel over steeds meer verlengsnoeren
die over stoepen kronkelen
om dorstige auto's van stroom te voorzien.

Ik dacht vroeger dat in het jaar tweeduizend alle auto's zouden vliegen,
maar dit zal ook wel een vorm van vooruitgang zijn.

Het is mijn eigen schuld natuurlijk,
in plaats van mijn blik op de grond gericht te houden
loop ik met mijn kop in de nek te dromen.

Er was deze week veel moois te zien hoog boven ons.

Het Noorderlicht had ik net gemist,
daarvoor bungel ik te laag aan de Veluwe,
maar ik zag wel een vogel voorbijvliegen met strootjes in de snavel,
een vroege uitbarsting van roze bloesem
en avonden die van perzik naar bloed kleurden.

Ook keek ik deze week met mijn dochter op de arm
naar de kus van Venus en Jupiter;
volgens sommige mythologische lezingen óók vader en dochter,
dus zo zagen wij onszelf in de planeten gespiegeld
aan de verre hemel staan.

Het maakte ons heel klein en heel groot tegelijkertijd.

En
terwijl ik deze week met mijn ogen opgeslagen naar de hemel
door de schemer dwaal
happen de stroomslangen naar mijn enkels
alsof ze me eraan willen herinneren
dat mijn plek hier is
laag bij de grond.

Maar ze vergeten dat dromen vleugels geven.

En dat
al lijkt de lucht soms leeg
en door de goden verlaten –

de god van de hemel
en de godin van de liefde
soms nog de Olympus afdalen
om de dromers aan te raken.